

ΠΡΟΣ
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΑΙΤΗΣΗ

1. Της Δευτεροβάθμιας Συνδικαλιστικής Οργάνωσης με την επωνυμία «**Ομοσπονδία Δικαστικών Υπαλλήλων Ελλάδας (Ο.Δ.Υ.Ε.)**», που εδρεύει στην Αθήνα και στα κτίρια του Πρωτοδικείου Αθηνών στην πρώην Σχολή Ευελπίδων, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

2. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Υπαλλήλων Γραμματείας Συμβουλίου της Επικρατείας**», που εδρεύει στην Αθήνα, Πανεπιστημίου 47 -49, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

3. **Μπιρμπίλη Παναγιώτας** του Αντωνίου, δικαστικής υπαλλήλου του ΣτΕ, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Πανεπιστημίου 47 -49.

4. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Διοικητικών Δικαστηρίων Αθήνας (Σ.Δ.Υ.Δ.Δ.Α.)**», που εδρεύει στην Αθήνα, Λουίζης Ριανκούρ 85 - 87, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

5. **Λεουτσάκου Ευδοκίας** του Γεωργίου, δικαστικής υπαλλήλου του Δ.Π.Α., κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Διοικ. Πρωτ. Αθηνών.

6. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Πανελλήνια Ένωση Υπαλλήλων Γραμματείας Διοικητικών Δικαστηρίων**», που εδρεύει στην Αθήνα, Λουίζης Ριανκούρ 85, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

7. **Κασούμη Σταύρου** του Γεωργίου, υπαλλήλου του Δ.Π. Αγρινίου, κλάδου ΥΕ Επιμελητών Δικαστηρίων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας του Διοικ. Πρωτ. Αγρινίου.

8. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Πανελλήνιος Σύλλογος Υπαλλήλων Έμμισθων Υποθηκοφυλακείων και Κτηματολογικών Γραφείων**», που εδρεύει στην Αθήνα, Αριστοτέλους 175, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

9. **Παναγιώτου Μαρίας** του Κωνσταντίνου, υπαλλήλου του Υποθηκοφυλακείου Αθηνών, κλάδου ΔΕ Διοικητικού – Λογιστικού, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Υ/κειου Αθηνών.

10. Κεντεποζίδου Δήμητρας του Μελετίου, υπαλλήλου του Υποθηκοφυλακείου Αθηνών, κλάδου ΔΕ Διοικητικού – Λογιστικού, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Υ/κειου Αθηνών.

11. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Αθήνας**», που εδρεύει στην Αθήνα και στα κτίρια του Πρωτοδικείου Αθηνών στην πρώην Σχολή Ευελπίδων, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

12. Μπακαρού Χριστίνας του Ιωάννη, δικαστικής υπαλλήλου της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Εισ. Πρωτοδικών Αθηνών.

13. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Πειραιά**», που εδρεύει στον Πειραιά, Σκουζέ 3-5 και Φίλωνος, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

14. Χατζή Δημητρίου του Αλεξάνδρου, δικαστικού υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Πειραιά, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας του Πρωτοδικείου Πειραιά.

15. Καντά Σοφίας του Σπυρίδωνος, δικαστικής υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Πειραιά, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Πρωτοδικείου Πειραιά.

16. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης (Σ.Δ.Υ.Θ.)**», που εδρεύει στην Θεσσαλονίκη, 26^{ης} Οκτωβρίου 3, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

17. Αλεξανδρή Χρυσούλας του Αποστόλου, δικαστικής υπαλλήλου του Πταισματοδικείου Θεσσαλονίκης, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Πτ/κειου Θεσ/κης.

18. Τριανταφυλλίδου Γεωργίας του Θεοφίλου, δικαστικής υπαλλήλου του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Ειρ/κειου Θεσ/κης.

19. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Αλεξανδρούπολης**», που εδρεύει στην Αλεξανδρούπολη και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Αλεξανδρούπολης, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

20. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Ροδόπης**», που εδρεύει στην Κομοτηνή, Χαριλάου Τρικούπη 32, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

21. Δαλκυριάδου Αναστασίας του Ιορδάνη, δικαστικής υπαλλήλου του Εφετείου Θράκης, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της, Εφετείου Θράκης.

22. Σαμψωνίδου Κωνσταντίνας του Αναστασίου, δικαστικής υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Ροδόπης, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της, Πρωτοδικείου Ροδόπης.

23. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Ξάνθης**», που εδρεύει στην Ξάνθη, Μιχαήλ Βόγδου 1, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

24. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Δράμας και Περιφέρειας**», που εδρεύει στη Δράμα και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Δράμας στην Πλατεία Δικαστηρίων, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

25. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Κιλκίς**», που εδρεύει στο Κιλκίς, Επτανήσου 1, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

26. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Φλώρινας**», που εδρεύει στη Φλώρινα, Μ. Αλεξάνδρου 113, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

27. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Καστοριάς**», που εδρεύει στην Καστοριά, Πλατεία Δαβάκη, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

28. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Κοζάνης**», που εδρεύει στη Κοζάνη, Δημοκρατίας 25, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

29. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Έδεσσας**», που εδρεύει στην Έδεσσα και στο κτίριο του Πρωτοδικείου Έδεσσας, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

30. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Πιερίας**», που εδρεύει στη Κατερίνη, Φλέμιγκ 2, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

31. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Λάρισας**», που εδρεύει στη Λάρισα, Μεγάλου Αλεξάνδρου 1 και Κούμα, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

32. Κούρτη Χρυσούλας του Πέτρου, δικαστικής υπαλλήλου του Εφετείου Λάρισας, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Εφετείου Λάρισας.

33. Τζαφάλια Παύλου του Δημητρίου, δικαστικού υπαλλήλου του Εφετείου Λάρισας, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας του Εφετείου Λάρισας.

34. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία **«Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Βόλου»**, που εδρεύει στο Βόλο και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Βόλου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

35. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία, **«Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Γρεβενών»**, που εδρεύει στα Γρεβενά, Γ. Μπουσίου 3, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

36. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία, **«Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Ιωαννίνων»**, που εδρεύει στα Ιωάννινα, Δωδώνης 1, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

37. Γεωργάκα Ελένης – Ευαγγελίας του Γεωργίου, δικαστικής υπαλλήλου του Εφετείου Ιωαννίνων, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Εφετείου Ιωαννίνων.

38. Δάλλα Αρτέμιδος του Κωνσταντίνου, δικαστικής υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Ιωαννίνων, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Πρωτοδικείου Ιωαννίνων.

39. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία **«Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Άρτας»**, που εδρεύει στην Άρτα και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Άρτας, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

40. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία **«Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Θεσπρωτίας»**, που εδρεύει στην Ηγουμενίτσα και στο κτίριο του Δικαστικού Μεγάρου Ηγουμενίτσας, Νέο Λιμάνι, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

41. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία **«Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Κερκύρας»**, που εδρεύει στην Κέρκυρα και στο κτίριο του Δικαστικού Μέγαρου Κερκύρας, Κολοκοτρώνη, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

42. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία **«Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Αγρινίου»**, που

εδρεύει στο Αγρίνιο και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Αγρινίου , όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

43. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Πατρών**», που εδρεύει στη Πάτρα, Γούναρη 30, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

44. Κατσαϊτη Χρυσούλας του Γρηγορίου, δικαστικής υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Πατρών, κλάδου ΤΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της, Πρωτοδικείου Πατρών.

45. Κατσουλιέρη Βασιλικής του Αθανασίου, δικαστικής υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Πατρών, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της, Πρωτοδικείου Πατρών.

46. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Ναυπλίου**», που εδρεύει στο Ναύπλιο και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Ναυπλίου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

47. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Φθιώτιδας**», που εδρεύει στη Λαμία και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Λαμίας, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

48. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Χαλκίδας**», που εδρεύει στη Χαλκίδα και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Χαλκίδας, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

49. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Ρόδου (Σ.Δ.Υ.Ρ.)**», που εδρεύει στην Ρόδο, Πλατεία Ελευθερίας, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

50. Παπαγεωργίου Δήμητρας του Ιωάννη, δικαστικής υπαλλήλου στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Εισαγ. Πρωτ. Ρόδου.

51. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Περιφέρειας Πρωτοδικείου Κω**», που εδρεύει στην Κω, Ακτή Μιαούλη 2, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

52. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Λέσβου**», που εδρεύει στη Μυτιλήνη, Μικράς Ασίας 5, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

53. Κεχαγιά Ουρανίας του Γεωργίου, δικαστικής υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Μυτιλήνης, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Πρωτοδικείου Μυτιλήνης.

54. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων Νομού Σάμου**», που εδρεύει στη Σάμο και στα κτίρια του Δικαστικού Μεγάρου Σάμου, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

55. Του Πρωτοβάθμιου Συλλόγου με την επωνυμία «**Σύλλογος Δικαστικών Υπαλλήλων και Επιμελητών Νομού Κυκλάδων**», που εδρεύει στη Σύρο και στο κτίριο του Πρωτοδικείου Σύρου, Πλατεία Μιαούλη, όπως εκπροσωπείται νόμιμα.

56. Σαββάνη Αφροδίτης του Ιωάννη, δικαστικής υπαλλήλου στην Εισαγγελία Εφετών Αιγαίου, κλάδου ΠΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Εισαγ. Εφετών Αιγαίου.

57. Φραγκίδου Ελένης του Σωτηρίου, δικαστικής υπαλλήλου στο Πρωτοδικείο Σύρου, κλάδου ΔΕ Γραμματέων, κατοίκου ως εκ της υπηρεσίας της Πρωτοδικείου Σύρου.

Κ Α Τ Α

Της αποκεντρωμένης δημόσιας υπηρεσίας με την επωνυμία «Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων» (Μ.Τ.Π.Υ.) , ως έχουσας αυτοτελή ικανότητα διαδικού κατά το άρθρο 12 παρ. 5 Ν. 2443/1996, νόμιμα εκπροσωπούμενης, που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Λυκούργου αρ. 12.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

Της απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων που λήφθηκε στην **24^η Συνεδρίαση** αυτού, με αριθμό **3.5/29-06-2015 «Εγγραφή των υπαλλήλων του Υπουργείου Δικαιοσύνης στο Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων (ΜΤΠΥ)»**, η οποία δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ Τ.Β΄ 1896/08-09-2015.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ

Με την παρούσα ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης για έλλειψη νομοθετικής εξουσιοδότησης και αρμοδιότητας για την έκδοση της, παραβίαση του άρθρ. 19 Π.Δ. 422/1981, παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ιδιώτη σε συνδυασμό με την αρχή της ασφάλειας δικαίου, και παραβίαση της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας σε συνδυασμό με το το 22 παρ. 5 Σ. καθώς και παραβίαση του άρθρ. 39 Ν. 2084/92 σε συνδυασμό με το άρθρο 2 Ν. 3865/2010 και επικουρικά παραβίαση της αρχής της τυπικής ασφάλισης.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1. Με τις διατάξεις του άρθρου 7 του ν.δ. 4114/1960 «Κώδικας Περί Ταμείου Νομικών» ορίζεται ότι: «*Εις το Ταμείον ασφαρίζονται υποχρεωτικώς οι κάτωθι: ...Β'. Εμμίσθοι. α) ...β) Το κύριον και βοηθητικόν προσωπικόν του Συμβουλίου της Επικρατείας, συμπεριλαμβανομένων και των Κλητήρων. γ) Το κύριον και βοηθητικόν προσωπικόν των τακτικών Δικαστηρίων και Εισαγγελιών, Πταισματοδικείων και Ειρηνοδικείων, συμπεριλαμβανομένων των ποινικών κλητήρων, κλητήρων ακροατηρίου και των εμμίσθων τοιούτων..στ) Το προσωπικόν των εμμίσθων υποθηκοφυλακείων και ειδικών ληξιαρχείων, συμπεριλαμβανομένων και των κλητήρων...*».

Περαιτέρω και με τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 44 του ν. 2084/1992 ρυθμίσθηκε ότι : «*...Με προεδρικά διατάγματα, που θα εκδοθούν εντός έξι (6) μηνών από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου με πρόταση του Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ύστερα από αναλογιστική μελέτη και γνώμη των Δ.Σ. των: α) Ταμείου Νομικών, β) Ταμείου Συντάξεως και Αυτασφαλίσεως Υγειονομικών και γ) Ταμείου Συντάξεως Μηχανικών και Εργοληπτών Δημοσίων Έργων, θα καθορισθούν τα ποσά εκ των οριζομένων στο προηγούμενο εδάφιο, τα οποία θα αφαιρούνται από την κατά το πρώτο εδάφιο της παραγράφου αυτής εισφορά και η ενδεχόμενη καταβολή μικρότερης εισφοράς από εμμίσθους ασφαλισμένους για τους οποίους προβλέπεται καταβολή διαφοροποιημένης σύνταξης.*

Τα παραπάνω ισχύουν αναλόγως και για τις εισφορές στους κλάδους ή φορείς επικουρικής ασφάλισης, πρόνοιας και ασθένειας των ασφαλισμένων της παραγράφου αυτής...»

Κατ' εξουσιοδότηση της ως άνω διάταξης νόμου εκδόθηκε το Π.Δ. 173/1993 με τις διατάξεις του άρθρου 2 του οποίου καθορίσθηκε η εισφορά των εμμίσθων ασφαλισμένων του Ταμείου Νομικών μέχρι

31/12/1992 σε ποσοστό 42% της εκάστοτε μηνιαίας εισφοράς των αυτοαπασχολουμένων άνω της πενταετίας ασφαλισμένων Α΄ τάξεως για τους εμμίσθους Α΄ τάξεως και σε ποσοστό 21% της εκάστοτε μηνιαίας εισφοράς αυτοαπασχολουμένων ασφαλισμένων για τους εμμίσθους Β΄ τάξεως.

Ακολούθως με τη διάταξη του άρθρου 19 παρ. 4 του ν. 2150/1993 προστέθηκε στο άρθρο 44 του ν. 2084/1992 *"Οι διατάξεις του δεύτερου και επόμενων εδαφίων της παραγράφου αυτής, καθώς και των προβλεπόμενων από αυτήν προεδρικών διαταγμάτων, που εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότηση των διατάξεων αυτών για τους μέχρι 31-12-1992 ασφαλισμένους, εφαρμόζονται από 1-1-1993 και για τους υπαγόμενους από την ίδια αυτή ημερομηνία για πρώτη φορά στην ασφάλιση».*

Στην συνέχεια με τις διατάξεις του άρθρου 22 του ν. 2084/1992 που αφορούν ρυθμίσεις για τους ασφαλιζόμενους στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης από 1.1.1993 ορίστηκε ότι: *«1. Το συνολικό ποσοστό εισφοράς αναπηρίας, γήρατος, θανάτου ασφαλισμένου, εργοδότη και Κράτους στους φορείς κύριας ασφάλισης μισθωτών ορίζεται σε 30% επί των αποδοχών των ασφαλισμένων και κατανέμεται κατά 6,67% σε βάρος των ασφαλισμένων, κατά 13,33% σε βάρος των εργοδοτών και κατά 10% σε βάρος του Κράτους...».*

Επίσης με τις διατάξεις του άρθρου 39 του ν. 2084/1992 θεσπίστηκε ότι: *«1. Υποχρεωτική ασφάλιση επιτρέπεται σε ένα φορέα κύριας ασφάλισης ή το Δημόσιο, ένα φορέα επικουρικής ασφάλισης, ένα φορέα ασφάλισης ασθένειας και ένα φορέα ασφάλισης πρόνοιας.*

2 ...Εφόσον επιθυμούν, τα πρόσωπα αυτά δύνανται να ασφαλιστούν προαιρετικά και σε περισσότερους του ενός φορείς, αν αυτό προβλέπεται από την ισχύουσα νομοθεσία, ύστερα από σχετική αίτηση που υποβάλλεται στον αρμόδιο φορέα εντός της παραπάνω εξάμηνης προθεσμίας.

Στην περίπτωση αυτή υποχρεούνται στην καταβολή του συνόλου των ασφαλιστικών εισφορών ασφαλισμένου, εργοδότη και Κράτους των προβλεπόμενων από τις ισχύουσες διατάξεις για τον οικείο φορέα».

2. Από το πλέγμα των διατάξεων που αναφέρθηκαν ανωτέρω προκύπτει ότι δυνατότητα καταβολής μειωμένων εισφορών με αντίστοιχη λήψη διαφοροποιημένης σύνταξης ρυθμίζεται από τις ισχύουσες διατάξεις μόνο για τους παλαιούς έμμισθους ασφαλισμένους, τους ασφαλισμένους δηλαδή μέχρι και την 31/12/1992, ενώ για τους νέους ασφαλισμένους δηλ. τους ασφαλισμένους από την 1/1/1993 ισχύουν οι διατάξεις του άρθρου 29 του ν. 2084/1992, οι οποίες

εφαρμόζονται για το σύνολο των νέων ασφαλισμένων όλων των ασφαλιστικών οργανισμών, σύμφωνα με τις οποίες δεν προβλέπεται καταβολή διαφοροποιημένης σύνταξης σε κάποια κατηγορία ασφαλισμένων (Φ10041/οικ.33489/1506/24-12-2007 έγγραφο του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας προς το Τ.Ν.).

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Ταμείου Νομικών με τις υπ' αριθ. 3682/23/13-10-1993 και 4073/9-4-2003 αποφάσεις του, αποφάσισε, την επέκταση των διατάξεων του άρθρου 2 του π.δ. 173/1993 για καταβολή μειωμένων εισφορών και για τους μετά την 1/1/1993 εμμίσθους ασφαλισμένους του Τ.Ν.

Αποτέλεσμα αυτών των αποφάσεων του Δ.Σ. του Τ.Ν. είναι το σύνολο (σχεδόν) των διορισθέντων δικαστικών υπαλλήλων από την 1/1/1993 κι εντεύθεν να καταβάλλει επί σειρά ετών από του διορισμού τους μειωμένες εισφορές υπολειπόμενες των νομίμων ήτοι 6,67% αντί του 30% επί του συνόλου των μηνιαίων αποδοχών τους.

3. Ακολούθως και μετά την κοινοποίηση στο Τ.Ν. του Φ10041/οικ.33489/1506/24-12-2007 εγγράφου του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, στο οποίο ρητώς αναφέρεται ότι το Τ.Ν. δεν εφάρμοζε ορθά τις διατάξεις του ν. 2084/1992 που αφορούν τις εισφορές των από 1/1/1993 εμμίσθων ασφαλισμένων, καθόσον εξακολουθούσε να τους ασφαρίζει με το καθεστώς που ίσχυε για τους εμμίσθους ασφαλισμένους που είχαν υπαχθεί στην ασφάλισή του έως τις 31.12.1992, το Διοικητικό Συμβούλιο του Ταμείου Νομικών έλαβε **την υπ' αριθ. 4295 απόφαση της συνεδρίασης της 30/09/2009**, σύμφωνα με την οποία το Τ.Ν. κάλεσε τους μετά την 1/1/1993 έμμισθους ασφαλισμένους του, που είχαν καταβάλει μέχρι και την 31/12/2008 μειωμένες εισφορές και επιθυμούσαν να συνεχίσουν την ασφάλισή τους στο Τ.Ν. όπως καταβάλλουν από την 1/1/2009 τις νόμιμα οφειλόμενες εισφορές ήτοι το 30% επί του συνόλου των αποδοχών τους, χωρίς να αναζητηθούν διαφορές αποδοχών για το προηγούμενο χρονικό διάστημα. **Επίσης με την ίδια ως άνω απόφαση γνωστοποίησε σε όσους δεν επιθυμούσαν τη συνέχιση της ασφάλισής τους ότι μπορούσαν να ζητήσουν την επιστροφή των εισφορών που είχαν καταβάλει.**

Σε συνέχεια της αμέσως ως άνω απόφασής του το Τ.Ν. εξέδωσε την υπ' αριθ. **1/8-1-2009 εγκύκλιο** με θέμα: «Κοινοποίηση απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Νομικών», **σύμφωνα με την οποία χορηγήθηκε προθεσμία δύο (2) μηνών από την 1/1/2009 σε όσους έμμισθους ασφαλισμένους δεν επιθυμούσαν τη συνέχιση της ασφάλισής τους να υποβάλουν αίτηση διαγραφής τους από το Ταμείο.** Στη συνέχεια

όσοι δήλωσαν ότι δεν επιθυμούσαν την ασφάλιση τους στο Ταμείο Νομικών διαγράφηκαν αναδρομικά με αντίστοιχες αποφάσεις του Γ.Ν.

Χρήση της ευχέρειας αυτής κάναμε και εμείς οι ατομικά αιτούντες στην παρούσα και ειδικότερα οι 3^η, 5^η, 7^{ος}, 9^η, 12^η, 14^η, 17^η, 21^η, 32^η, 37^η, 44^η, 50^η και 56^η από εμάς .

4. Κατόπιν όλων των ανωτέρω και της αναδρομικής διαγραφής τους από το Ταμείο Νομικών μία ομάδα υπαλλήλων στην Κεντρική Υπηρεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης αιτήθηκε την εγγραφή της στο Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων (Μ.Τ.Π.Υ.), αίτημα που απερρίφθη με την υπ' αριθ. 20740/9-4-2009 απόφαση του Προϊσταμένου Δ/σης Μετόχων – Εσόδων – Παροχών του ΜΤΠΥ με το αιτιολογικό ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 του Καταστατικού του (π.δ. 422/1981) εξαιρούνται από την ασφάλιση του Ταμείου, λόγω της ιδιότητάς τους, ως υπαλλήλων της Κ.Υ. του Υπουργείου Δικαιοσύνης. Οι υπάλληλοι αυτοί προσέφυγαν δικαστικά ζητώντας την ακύρωση της ως άνω υπ' αριθ. 20740/9-4-2009 απόφασης καθώς και της νεότερης –ομοίας κατά περιεχόμενο - απόφασης του Δ.Σ. του ΜΤΠΥ που λήφθηκε κατά τη 16^η/20-4-2010 συνεδρίαση. Επί της προσφυγής τους εκδόθηκε η υπ' αριθ. 2699/2011 απόφαση του 30^{ου} Τμήματος του Διοικ. Πρωτ. Αθ. η οποία δέχθηκε εν μέρει την προσφυγή τους και απεφάνθη ότι αυτοί δικαιούνται να υπαχθούν στην ασφάλιση του ΜΤΠΥ από την ημερομηνία υποβολής της σχετικής αίτησής τους σ' αυτό, απόφαση που επικυρώθηκε με την υπ' αριθ. 5240/2014 απόφαση του 9^{ου} Τριμελούς Τμήματος του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών που απέρριψε έφεση του ΜΤΠΥ κατά της πρωτοδίκου αποφάσεως. Επιπλέον το ΜΤΠΥ έλαβε κατά την 15^η/20-4-2015 συνεδρίασή του απόφαση για την αποδοχή της υπ' αριθ. 5240/2014 απόφασης του Διοικ. Εφετ. Αθηνών και τη μη άσκηση αναίρεσης.

5. Με την προσβαλλόμενη απόφαση του Δ.Σ. του Μ.Τ.Π.Υ. αποφασίσθηκε ομόφωνα η εγγραφή στο Μ.Τ.Π.Υ.:

Α. Των υπαλλήλων του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων οι οποίοι ζήτησαν τη διαγραφή τους από το τότε Ταμείο Νομικών και νυν ΕΤΑΑ (ΤΟΜΕΑΣ ΝΟΜΙΚΩΝ) από την ημέρα διαγραφής τους από αυτό.

Β. Των υπαλλήλων που διορίστηκαν στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων από την 01/01/2011 και μετά, οι οποίοι έχουν επιλέξει την υπαγωγή τους στην ασφάλιση του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ από την ημέρα διορισμού τους.

Την ακύρωση της πράξης αυτής ζητούμε για τους λόγους που εκτίθενται παρακάτω.

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Όπως έχει νομολογηθεί (ενδεικτικά Σ.Τ.Ε. 911/2014), με το άρθρο 12 παρ. 5 ν. 2443/1996 μετατράπηκε το πρώην Ν.Π.Δ.Δ. Μετοχικό Ταμείο Πολιτικών Υπαλλήλων» (Μ.Τ.Π.Υ.) από Ν.Π.Δ.Δ. σε αποκεντρωμένη δημόσια υπηρεσία, όμως, παρά τη μετατροπή αυτή, το Ταμείο τούτο εξακολουθεί να απολαμβάνει διοικητικής αυτοτέλειας και, συνεπώς, διεξάγει το ίδιο τις δίκες που το αφορούν, έχοντας την ικανότητα να είναι διάδικος, εκπροσωπούμενο κατά τις διατάξεις του Καταστατικού Μ.Τ.Π.Υ. Επομένως νομίμως στρεφόμαστε κατά του Μ.Τ.Π.Υ.

Επίσης σημειώνεται ότι η παρούσα είναι εμπρόθεσμη καθώς το διάστημα των δικαστικών διακοπών δεν υπολογίζεται στην προθεσμία της άσκησης αίτησης ακύρωσης και η προσβαλλόμενη εκδόθηκε εντός του διαστήματος των δικαστικών διακοπών.

ΕΝΝΟΜΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Η Ομοσπονδία Δικαστικών Υπαλλήλων Ελλάδος (Ο.Δ.Υ.Ε.), αποτελεί Δευτεροβάθμια Συνδικαλιστική Οργάνωση με μέλη της τους πρωτοβάθμιους συλλόγους των δικαστικών υπαλλήλων όλων των δικαστηρίων της χώρας, οι περισσότεροι των οποίων είναι ομοίως αιτούντες στο παρόν, σύμφωνα δε με το καταστατικό της μεταξύ των σκοπών της είναι :

«1) Ο συντονισμός, η σφυριλάτηση και η διασφάλιση της ενότητας των μελών της και η ενιαία ανάπτυξη της δράσης τους για την προστασία τη μελέτη και την προαγωγή των εργασιακών, οικονομικών, ασφαλιστικών, συνδικαλιστικών, κοινωνικών και γενικότερων συμφερόντων των εργαζομένων...»

Οι αιτούντες Σύλλογοι Δικαστικών Υπαλλήλων έχουν νόμιμα εγκριθεί με αποφάσεις των αρμοδίων Δικαστηρίων και λειτουργούν μέχρι σήμερα, αποτελούν δε πρωτοβάθμια μέλη της Ο.Δ.Υ.Ε.. Έκαστο των αιτούντων ως άνω Σωματείων δραστηριοποιείται για την εκπλήρωση των σκοπών του Καταστατικού του, στους οποίους περιλαμβάνεται όπως προκύπτει από τα σχετικά άρθρα των Καταστατικών των οικείων

Συλλόγων, η προάσπιση των νομίμων συμφερόντων των μελών τους (π.χ. *Καταστατικό Συλλόγου Δικαστικών Υπαλλήλων Πειραιά, άρθρο 2: «Σκοπός του Συλλόγου είναι: Η προαγωγή και υπεράσπιση των επαγγελματικών, οικονομικών, ηθικών και κοινωνικών συμφερόντων των μελών του»*).

Η προσβαλλομένη απόφαση δημιουργεί οικονομική επιβάρυνση έναντι των δικαστικών υπαλλήλων αλλά ακόμα και των υπαλλήλων των υποθηκοφυλακείων και κτηματολογικών γραφείων, που εμπίπτουν στο ρυθμιστικό της πεδίο και αναμφίβολα προκαλεί ζημία στους δικαστικούς υπαλλήλους, των οποίων τα συμφέροντα προασπίζει η ΟΔΥΕ, ως δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό τους όργανο και όλοι οι ως άνω αναφερόμενοι αιτούντες πρωτοβάθμιοι σύλλογοι. Η ζημία στα μέλη της ΟΔΥΕ, δικαστικούς υπαλλήλους, είναι σαφώς οικονομική, αφού το καθαρό ποσό των μηνιαίων αποδοχών τους αναγκαστικά θα μειωθεί στην περίπτωση που υποστούν επιπλέον κρατήσεις υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. και μάλιστα αναδρομικά! Κατά συνέπεια και σύμφωνα με τη νομολογία του δικαστηρίου Σας (ΣτΕ Ολ. 2227/2012), ως επαγγελματικά πρωτοβάθμια σωματεία και δευτεροβάθμιο αντίστοιχα έχουμε δικαίωμα και υποχρέωση να προστατεύσουμε τα δικαιώματα των μελών μας.

Επομένως στοιχειοθετείται το έννομο συμφέρον της ΟΔΥΕ και των αιτούντων πρωτοβάθμιων συλλόγων για την άσκηση της παρούσας αίτησης.

Οι υπόλοιποι αιτούντες φυσικά πρόσωπα, δικαστικοί υπάλληλοι μέλη των πρωτοβαθμίων συλλόγων που αναφέρονται ανωτέρω, επιβαρυνόμαστε ατομικά από την εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης του Μ.Τ.Π.Υ. με επιπλέον κρατήσεις επί των τακτικών μας αποδοχών και μάλιστα αναδρομικά από την ημέρα διαγραφής μας από το Ταμείο Νομικών οι ανήκοντες **στο υπό στοιχείο Α) και ειδικότερα οι 3^η, 5^η, 7^{ος}, 9^η, 12^η, 14^η, 17^η, 21^η, 32^η, 37^η, 44^η, 50^η και 56^η από εμάς και από του διορισμού τους οι ανήκοντες στο υπό στοιχείο Β) και συγκεκριμένα οι 10^η, 15^η, 18^η, 22^η, 33^{ος}, 38^η, 45^η, 53^η και 57^η από εμάς.**

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΣΑΣ - ΦΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

Η προσβαλλόμενη πράξη είναι κανονιστική και για αυτό το λόγο δημοσιεύθηκε σε ΦΕΚ.

Ειδικότερα με αυτή ρητά αναφέρεται **ότι αποφασίσθηκε** η εγγραφή στο Μ.Τ.Π.Υ. και μάλιστα αναδρομικά:

A. Των υπαλλήλων του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων οι οποίοι ζήτησαν τη διαγραφή τους από το τότε Ταμείο Νομικών και νυν ΕΤΑΑ (ΤΟΜΕΑΣ ΝΟΜΙΚΩΝ) από την ημέρα διαγραφής τους από αυτό.

B. Των υπαλλήλων που διορίστηκαν στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων από την 01/01/2011 και μετά, οι οποίοι έχουν επιλέξει την υπαγωγή τους στην ασφάλιση του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ από την ημέρα διορισμού τους.

Κατά τα λοιπά η απόφαση αναφέρεται σε θέματα δικαστικών λειτουργιών κάτι που δεν αφορά την παρούσα.

Επομένως η προσβαλλόμενη αναφέρεται σε άοριστο αριθμό προσώπων και εισάγει νέο δίκαιο αφού αφορά την υποχρεωτική υπαγωγή άοριστου αριθμού προσώπων τα οποία μέχρι σήμερα εξαιρούνταν από την ασφάλιση του αντιδίκου και ρητά αναφέρεται ότι αποφασίζεται αυτή η υπαγωγή δηλαδή εισάγεται κανόνας δικαίου και δεν ερμηνεύεται κάποιος κανόνας δικαίου. Άλλωστε αν επρόκειτο για ζήτημα ερμηνείας θα είχε αναζητηθεί γνωμοδότηση ΝΣΚ και όχι απλά εισήγηση της υπηρεσίας. Κανένα ζήτημα σχετικό με ατομικά ασφαλισμένους ή ασφαλιστέους δεν αποτελούσε αντικείμενο της συνεδρίασης του Δ.Σ. Οι αποφάσεις που αφορούσαν ατομικά ασφαλισμένους είχαν παρθεί σε προηγούμενη συνεδρίαση στις 20-4-2015.

Επικουρικά, κι αν ακόμη ήθελε θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη συνιστά συρροή ατομικών και κανονιστικών διοικητικών πράξεων επειδή οι υπάλληλοι της περίπτωσης A που ζήτησαν στο παρελθόν τη διαγραφή τους από το τότε Ταμείο Νομικών και νυν ΕΤΑΑ (ΤΟΜΕΑΣ ΝΟΜΙΚΩΝ) είναι συγκεκριμένα πρόσωπα και όχι άοριστος αριθμός προσώπων πάντως η πράξη είναι οπωσδήποτε κανονιστική κατά το σκέλος της περίπτωσης B αφού αναφέρεται σε υπαλλήλους οι οποίοι από την 01/01/2011 **και μετά**, οι οποίοι έχουν επιλέξει την υπαγωγή τους στην ασφάλιση του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ από την ημέρα διορισμού τους δηλαδή αφορά και όσους κάνουν χρήση της προτίμησης αυτής στο μέλλον.

Αν ήθελε κριθεί ότι πρόκειται για πράξη με την οποία επιχειρείται συρροή εν μέρει συρροή ατομικών (κατά το σκέλος A) πράξεων και εν μέρει κανονιστικών (κατά το σκέλος B που αφορά και το μέλλον δηλαδή και όσους πρόκειται να διοριστούν) πρέπει κατά τη γνώμη μας για λόγους ασφάλειας δικαίου και ταχύτητας απονομής της δικαιοσύνης

λόγω της συνάφειας των πράξεων να εφαρμοστεί η διάταξη του άρθρου 67 παρ. 2 του ΠΔ 18/1989 και να κρατηθεί στο σύνολο της η υπόθεση για εκδίκαση από το Δικαστήριο Σας. Επικουρικότερα. Ζητούμε να εφαρμοστεί η διάταξη του άρθρου 34 παρ. 1 εδ. τελευταίο του Ν. 1968/1991 περί της δυνατότητας του Δικαστηρίου Σας να κρατήσει την υπόθεση καθώς αφορά ζήτημα μείζονος σπουδαιότητας που αφορά εκατοντάδες ασφαλισμένων (μερικοί των οποίων μάλιστα έχουν καταστεί συνταξιούχοι ή θα καταστούν μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης) οι οποίοι καλούνται να βρεθούν αντιμέτωποι με μια οικονομικά καταστροφική και συνταξιοδοτικά αδιέξοδη (αφού η αναδρομική υπαγωγή δεν μπορεί να δημιουργήσει και αναδρομική συνταξιοδότηση για όσους έχουν ήδη συνταξιοδοτηθεί) υπαγωγή στο Μ.Τ.Π.Υ.

ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΗΣ

ΕΛΛΕΙΨΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ

Το άρθρο 8 Π.Δ. 422/1981 δεν χορηγεί αρμοδιότητα έκδοσης κανονιστικών διοικητικών πράξεων στο Δ.Σ. του αντιδίκου σχετικά με την υπαγωγή στην ασφάλιση του ή για οποιοδήποτε άλλο θέμα που αφορά τις παραμέτρους της ασφάλισης. Ούτε η περίπτωση ιδ) του άρθρ. 8 Π.Δ. 422/1981 που χορηγεί αρμοδιότητα στο Δ.Σ. να αποφασίζει «Περί παντός θέματος διοικήσεως του Ταμείου και διαχειρίσεως της περιουσίας αυτού, μη καθοριζομένου ρητώς εν τω παρόντι.» μπορεί να ερμηνευθεί ως παρέχουσα τέτοια αρμοδιότητα, αφού αναφέρεται ρητά σε θέματα διοίκησης και διαχείρισης του ταμείου και όχι σε θέματα που ανάγονται στην υπαγωγή στην ασφάλιση του ταμείου και γενικά στη λειτουργία της ασφαλιστικής σχέσης. Ούτε από καμία άλλη διάταξη της γενικότερης ασφαλιστικής νομοθεσίας χορηγείται τέτοια αρμοδιότητα στα Δ.Σ. του ταμείου (και ούτε θα μπορούσε να χορηγηθεί κατά τρόπο συνταγματικά ανεκτό). Παρ' όλα αυτά το Δ.Σ. αντιδίκου εξέδωσε την προσβαλλόμενη κανονιστική ως εκ του γράμματος και του περιεχομένου της πράξη η οποία είναι ακυρωτέα.

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 19 Π.Δ. 422/1981

Στο άρθρο 19 παρ. γ ΠΔ 422/1981 που εισάγει εξαίρεση στο άρθρο 14 του παραπάνω Π.Δ. ορίζεται ότι:

«..... γ) Οι από της ισχύος του Ν. 4488/1929 "περί Ταμείου Συντάξεων Νομικών" διορισθέντες και εφεξής διοριζόμενοι εις τινά των εν τη παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν. 4114/60 θέσεων "Περί του Κώδικος περί Ταμείου Νομικών" μη υποχρεούμενοι εις καταβολήν, τινά. Οι από της ισχύος του Ν. 4114/60 διοριζόμενοι εις τας άνω θέσεις δύνανται νά εξαιρεθώσι της παρά τω Ταμείω Συντάξεων Νομικών ασφαλίσεως δι' αιτήσεώς των, υποβαλλομένης εντός εξ μηνών αφ' ης απέκτησαν ιδιότητα συνεπαγομένη την ασφάλισιν παρά τω Ταμείω Συντάξεων Νομικών και συνοδευομένην υπό βεβαιώσεως περί συμμετοχής εις το Μ.Τ.Π.Υ., οπότε διατηρούν την παρά τούτω ασφάλισίν των.»

Η διάταξη σαφώς ορίζει ότι διορισθέντες και εφεξής διοριζόμενοι εις τινά των εν τη παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν. 4114/60 θέσεων "Περί του Κώδικος περί Ταμείου Νομικών" εξαιρούνται της ασφάλισης του ΜΤΠΥ με μόνο κριτήριο την ιδιότητα τους ως διορισθέντων ή διοριζόμενων σε θέσεις της παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν. 4114/60 διάταξη που καλύπτει την περίπτωση των δικαστικών υπαλλήλων (όπως είναι οι αιτούντες ατομικά και τα μέλη των πρωτοβάθμιων σωματείων- αιτούντων). Η διάταξη δεν συνδέει δηλαδή την εξαίρεση από την ασφάλιση του ΜΤΠΥ με το αν υπάρχει υπαγωγή και ενεργοποίηση της ασφάλισης στο Ταμείο Νομικών, αλλά μόνο με την ιδιότητα του διορισθέντος σε θέση της παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν. 4114/60. Η εξαίρεση δηλαδή επέρχεται αυτοδίκαια εφόσον κάποιος διορίζεται σε κάποια από τις παραπάνω θέσεις.. Αν ήθελε ο νομοθέτης να προσθέσει ότι η εξαίρεση επέρχεται με πρόσθετες προϋποθέσεις (όπως υπαγωγή και ενεργοποίηση της ασφάλισης στο Ταμείο Νομικών) θα το όριζε ρητά. Ρητά όμως αναφέρθηκε μόνο στην περίπτωση που κάποιος επιθυμεί να ασφαλιστεί στο Μ.Τ.Π.Υ. και να εξαιρεθεί για αυτό το λόγο από το Ταμείο Νομικών. Δηλαδή η εξαίρεση από το ΜΤΠΥ επέρχεται για τους δικαστικούς υπαλλήλους αυτοδίκαια, άσχετα από την τυχόν ασφάλιση τους σε άλλο φορέα, του νόμου μη διακρίνοντος. Αντίθετα, η εξαίρεση από το Ταμείο Νομικών προκειμένου να ασφαλιστεί **προαιρετικά** δικ. Υπάλληλος στο ΜΤΠΥ προϋποθέτει την ασφάλιση στο ΜΤΠΥ και την προσκόμιση σχετικής βεβαίωσης.

Επιπλέον και **επικουρικά**, ακόμη και με την εκδοχή πως, παρά το γράμμα της διάταξης, για να εξαιρέσει δικαστικούς υπαλλήλους το Ταμείο Νομικών έπρεπε να εξετάσει την ύπαρξη αντίστοιχης ασφάλισης στο αντίδικο ΜΤΠΥ και να ζητήσει αντίστοιχη βεβαίωση κάτι που παρανόμως δεν έκανε όταν εκδόθηκε η υπ' αριθ. 4295/30-09-2009 απόφαση Δ.Σ. Ταμείου Νομικών και όταν στη συνέχεια αποδέχθηκε τη διαγραφή μας από το Ταμείο Νομικών με σωρεία ατομικών διοικητικών

πράξεων και πάλι η διαγραφή μας από το Ταμείο Νομικών ποτέ δεν ακυρώθηκε και δεν ανακλήθηκε και το αντίδικο δεν έχει αρμοδιότητα να εξετάσει μετά από τόσα χρόνια τις πράξεις άλλου φορέα, καθώς αυτές καλύπτονται από το τεκμήριο νομιμότητας των διοικητικών πράξεων.

Επαναλαμβάνουμε ότι την ερμηνεία αυτή αρνούμαστε, αφού αφενός δεν υπήρχε στην περίπτωση μας ασφάλιση στο ΜΤΠΥ ώστε να είναι δυνατή η προσκόμιση βεβαίωσης περί συμμετοχής μας στο ΜΤΠΥ οπότε τέτοια ερμηνεία δεν θα ευσταθούσε. Εξάλλου η δεύτερη περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν. 4114/60 δεν θα μπορούσε να αφορά το επίδικο ζήτημα, καθώς αφορά προαιρετική υπαγωγή στο ΜΤΠΥ και μάλιστα για το μέλλον και όχι υποχρεωτική και αναδρομική υπαγωγή στην ασφάλιση του ΜΤΠΥ όπως θεσπίζει η προσβαλλόμενη. Η απόφαση του Διοικ. Εφ. Αθηνών 5240/2014 δεν θα μπορούσε να αποτελέσει αφετηρία για διαφορετική ερμηνεία γιατί:

Πρώτον. Το δεδικασμένο ισχύει μεταξύ των διαδίκων.

Δεύτερον. Μια μεμονωμένη απόφαση δευτεροβάθμιου δικαστηρίου δεν μπορεί να είναι ασφαλές κριτήριο για την ορθή ερμηνεία ενός νόμου.

Τρίτον και κυριότερο. Η απόφαση του Διοικ. Εφ. Αθηνών 5240/2014 δεν αναφέρεται σε υποχρεωτική και αναδρομική υπαγωγή των εκεί διαδίκων στο Μ.Τ.Π.Υ. **αλλά σε προαιρετική υπαγωγή κατόπιν υποβολής αιτήσεως τους και μάλιστα απορρίπτει ρητά το αίτημα των εκεί διαδίκων για αναδρομική υπαγωγή στο Μ.Τ.Π.Υ. από τη μέρα που διαγράφηκαν από το Ταμείο Νομικών και περιορίζεται να ακυρώσει την άρνηση του Μ.Τ.Π.Υ. να τους ασφαλίσει για το μετά την υποβολή της αίτησης τους διάστημα,** κάτι που καθιστά σαφές ότι η υιοθετηθείσα από την παραπάνω απόφαση ερμηνεία (άσχετα με το κάπως ελλειπτικό σκεπτικό της και άσχετα από την ορθότητα της) αναφέρεται σε προαιρετική υπαγωγή στην ασφάλιση του Μ.Τ.Π.Υ.. Επομένως παρά την αναφορά στην απόφαση αυτή στο προοίμιο της προσβαλλόμενης, η έκδοση της Διοικ. Εφ. Αθηνών 5240/2014 σε καμία περίπτωση δεν στηρίζει την έκδοση της προσβαλλόμενης, η οποία μάλιστα συνιστά μεταβολή της μέχρι τώρα στάσης του ΜΤΠΥ στο ζήτημα της υπαγωγής μας στην ασφάλιση του.

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΙΔΙΩΤΗ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΥ

Το περιεχόμενο της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ιδιώτη συνοπτικά δεσμεύει τον κοινό νομοθέτη και την διοίκηση να μην ανατρέπει παγιωμένες νομικές καταστάσεις στη διατήρηση των οποίων οι διοικούμενοι απέβλεψαν καλόπιστα, ιδίως αν προσάρμοσαν την δράση τους σε αυτές, ή τουλάχιστον να παρέχει μέσω μεταβατικών διατάξεων επαρκή χρόνο για να προσαρμοστούν οι διοικούμενοι στην αλλαγή αυτή (βλ. 703/90 Πρακτικό Επεξεργασίας του Ε Τμήματος Σ.Τ.Ε. Δι. Δίκη 1991, σελ. 379). Η αρχή αυτή στη συγκεκριμένη περίπτωση πρέπει να εφαρμοστεί σε συνδυασμό με την αρχή της ασφάλειας δικαίου η οποία επίσης απορρέει από την συνταγματική αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου. Όπως έχει νομολογηθεί με τις αρχές αυτές συγκρούονται αναδρομικά νομοθετικά μέτρα τα οποία ρυθμίζουν αναδρομικώς και κατά τρόπον επαχθή ήδη περατωθείσες βιοτικές σχέσεις, «τέτοια δε αναδρομική ρύθμιση είναι τότε μόνον θεμιτή, οσάκις η εμπιστοσύνη του πολίτη προς την σταθερότητα ορισμένης νομικής καταστάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εν τοις πράγμασι δικαιολογημένη, οπότε και δεν απολαμβάνει συνταγματικής προστασίας»,(βλ. **ΣτΕ 1508/2002, Δ. Δίκη 2004, σελ. 794 επ**).

Είναι αξιοσημείωτο ότι και πριν την πρόσφατη συνταγματική αναθεώρηση, την υπερνομοθετική ισχύ της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ιδιώτη, είτε ως συνιστώσας του κράτους δικαίου, είτε ως συνέπεια της προστασίας της ανθρώπινης αξίας δέχονται εδώ και πολλά χρόνια θεωρία και νομολογία (αρ.2 παρ.1 του Συντάγματος.Παραρά, Corpus, άρθρο 2, αρ.12 και. Παραρά, Corpus, άρθρο 2, αρ.13) καθώς και ΣτΕ 2261/1984 (Βλ. σχετικά και Π. Παυλόπουλου, Το τεκμήριο νομιμότητας των διοικητικών πράξεων και η αρχή της προστασίας της εμπιστοσύνης του διοικουμένου, ΕΔΔΔ 1987.196 και σημ. 11 –βλ. επίσης ΣτΕ 247/1980 που θεμελιώνει την υπερνομοθετική ισχύ της αρχής στο 2§1Σ ενώ και η ΣτΕ 805/1987,δέχεται το "συνταγματικώς ανεπίτρεπτο" της παραβίασης της αρχής. (Βλ. Σ. Παππάς. Η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, Διοικητική Μεταρρύθμιση, 1987, σελ. 80-Ε. Σπηλιωτόπουλος. Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, Σάκκουλας 2002, σελ. 532 επ. και την εκεί νομολογία. Βλ. συναφώς και Ελ Συν. (Ολ) 2702/2006 και 110/2001- Σ.Τ.Ε. 1702/2005, Ε.Δ.Κ.Α. 2006,σελ. 73- Σ.Τ.Ε. 3989/05 -Εφημερίδα Διοικητικού Δικαίου 2006, σελ. 196- Σ.Τ.Ε (Ολ.) 492/2005- Σ.Τ.Ε. Τμήμα ΣΤ 1840/07- 385/07- Τριμ. Διοικ. Πρωτ.

Αθ. 9098/1985, Ε.Δ.Κ.Α. 1985, σελ. 744- Τριμ. Διοικ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 6400/95 - Διοικ. Πρωτ. Αθ. 15536/04).

Αυξημένη τυπική ισχύ έχει η αρχή αυτή και λόγω της αναγνώρισης της ως αρχής του κοινοτικού δικαίου, η οποία υπερισχύει κάθε άλλου κανόνα της εθνικής έννομης τάξης Ήδη από το 1978 με την απόφαση Toerfer (Απόφαση της 3/5/1978 Rec.1978, σελ.1019) το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει δεχθεί ότι η αρχή της προστασίας της εμπιστοσύνης αποτελεί τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξης, επομένως παραβίαση της συνιστά παραβίαση της Συνθήκης Ίδρυσης των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και κάθε κανόνα σχετικού με την εφαρμογή της, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης"). Το αυτό δέχεται και η θεωρία (βλ. σχετικά Γ. Κατρούγκαλου. Η προστασία της εμπιστοσύνης του πολίτη προς το κράτος. Δι.Δίκη 1993, σελ. 941 επ. - Γ. Κατρούγκαλου, Η προστατευόμενη εμπιστοσύνη ως συνταγματική αρχή, ΔτΑ Ι/2003, σελ. 159επ., -Α. Μακαρούνη, Η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του πολίτη, όψεις του ευρωπαϊκού κοινοτικού και του ελληνικού δικαίου, Δι. Δίκη 1997. Γενικότερα για τα σχετικά ζητήματα βλ. Π. Παραράς. Η καθιέρωση της προστατευόμενης εμπιστοσύνης ως συνταγματικής αρχής, ΔτΑ Ι/2003, σελ. 11 επ.- Π. Λαζαράτος, Η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του ιδιώτη έναντι της διοικήσεως και του νομοθέτη, ΔτΑ Ι/2003, σελ. 129- Π. Δαγτόγλου, Ατομικά δικαιώματα, Αθήνα 2005, παρ. 1303).). Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ. ενδεικτικά την πολύ σημαντική απόφαση του Ε.Δ.Δ.Α. Αποφ. 19-6-2008 Ιχτιγιάρογλου κατά Ελλάδος, Ε.Δ.Κ.Α. 2008,σελ. 631 επ.), όχι μόνο θεμελιωμένα δικαιώματα αλλά και δικαιώματα προσδοκίας προστατεύονται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου μέσω της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ιδιώτη σε συνδυασμό με το δικαίωμα στην περιουσία.

Σύμφωνα προς την παραπάνω συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή, η συμπεριφορά της Διοίκησης προς τους ιδιώτες θα πρέπει να διέπεται από ευθύτητα, εντιμότητα και αμεροληψία, δηλαδή να μην ενεργεί (ή να μην παραλείπει) με την χρησιμοποίηση τεχνασμάτων και να μη χρησιμοποιεί προφανώς αντιφατική συμπεριφορά (βλ ενδεικτικά επί του θέματος Α. Ι. Τάχου, «Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο», εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 8^η Έκδοση 2005 σελ 77 επ.).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση τα μέλη των σωματείων που ασκούν την παρούσα και εμείς οι ατομικά αιτούντες είχαμε πλήρη πεποίθηση ότι δεν έχουμε καμία υποχρέωση ασφάλισης στο αντίδικο στηριγμένοι στη συμπεριφορά του. Όχι μόνο δεν αξίωσε ποτέ το αντίδικο υποχρεωτική

υπαγωγή μας στην ασφάλιση του και δεν ζήτησε από το ελληνικό δημόσιο να μας παρακρατά εισφορές, αλλά όπως αποδεικνύεται από την υπ' αριθ. 5240/2014 απόφαση του 9^{ου} Τριμελούς Τμήματος του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών την οποία προαναφέραμε, δεν δεχόταν καν την προαιρετική υπαγωγή υπαλλήλων του Υπουργείου Δικαιοσύνης στο ΜΤΠΥ. Άλλωστε την ίδια πεποίθηση με εμάς είχε και το ελληνικό δημόσιο το οποίο δεν παρακρατούσε όλα αυτά τα χρόνια εισφορές υπέρ του αντιδίκου από το μισθό μας. Πολλοί περισσότερο δεν μπορούσαμε να προβλέψουμε τη συμπεριφορά του αντιδίκου το οποίο αφενός εκδίδει κανονιστικές πράξεις χωρίς να έχει σχετική αρμοδιότητα αφετέρου τους προσδίδει και αναδρομική ισχύ!

Με την προσβαλλόμενη εντελώς ξαφνικά και απρόοπτα καλούμαστε να υπαχθούμε αναδρομικά από την ημερομηνία διαγραφής από το Ταμείο Νομικών για την περίπτωση Α στην οποία ανήκουμε οι 3^η, 5^η, 7^{ος}, 9^η, 12^η, 14^η, 17^η, 21^η, 32^η, 37^η, 44^η, 50^η και 56^η από εμάς και από την ημερομηνία επιλογής του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ αντί του αντιδίκου για τους υπαλλήλους της περίπτωσης Β, στην οποία ανήκουμε οι 10^η, 15^η, 18^η, 22^η, 33^{ος}, 38^η, 45^η, 53^η και 57^η από εμάς και άρα να καταβάλλουμε αναδρομικά και τις αντίστοιχες εισφορές πολλών ετών κάτι που φυσικά ως μισθοσυντήρητοι (και μάλιστα με συνεχώς μειωνόμενους μισθούς κατά τα κοινώς γνωστά) είναι αδύνατον να υποστούμε αυτό το οικονομικό βάρος χωρίς διακινδύνευση της διαβίωσης ημών και των οικογενειών μας όπως προκύπτει από τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής που λαμβάνονται άλλωστε υπόψιν και αυτεπάγγελτα. Η συμπεριφορά αυτή του αντιδίκου μάλιστα ανατρέπει κάθε έννοια δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ιδιώτη, καθώς κανείς από τις προαναφερθείσες κατηγορίες δεν ζήτησε παροχή από το αντίδικο όλα αυτά τα χρόνια και ούτε μπορούν να ζητήσουν την παροχή αναδρομικά όσοι δικαστικοί υπάλληλοι μέλη των αιτούντων σωματείων συνταξιοδοτήθηκαν αναδρομικά (ούτε άλλωστε προβλέπει περί αυτού η προσβαλλόμενη ή άλλος κανόνας δικαίου). Αν όμως γνώριζαν οι δικαστικοί υπάλληλοι ότι είναι ασφαλισμένοι στο ΜΤΠΥ θα υπήρχαν και αιτήματα από αυτή την κατηγορία για παροχές.

Μια τέτοια συμπεριφορά έχει παγίως κριθεί ότι αντίκειται στην ανωτέρω αρχή (αλλά και στην αρχή της χρηστής διοίκησης), η αδικαιολόγητη δυσμενής μεταχείριση του ιδιώτη, που ακολούθησε τις οδηγίες της Διοίκησης και ανέμενε απ' αυτήν να πράξει τα νόμιμα (βλ. εντελώς ενδεικτικά ΣτΕ 4493/2001 – ΣτΕ 2261/1984) και ότι «ομοίως η Διοίκηση δεν δικαιούται να εκμεταλλεύεται ή να δημιουργεί καταστάσεις πλάνης, απάτης κλπ. ούτε επικαλούμενη τις δικές της παραλείψεις, στις

οποίες δεν συνέπραξε ο διοικούμενος, να αγνοεί υπέρ ή κατά αυτού, πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε από δική της συμπεριφορά και έτσι να έρχεται σε αντίθεση προς τις δικές της ενέργειες. (βλ. Διοικ. Εφ. Αθηνών 1146/2000, ΕΔΚΑ/2000, σελ. 611).

ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΟ 22 ΠΑΡ. 5 Σ.

Η αρχή της αναλογικότητας, αποτελεί ειδικότερη εκδήλωση του κοινωνικού κράτους δικαίου (για τη συνταγματική κατοχύρωση της αρχής βλ. ενδεικτικά Δ. Εφ. Αθ. 219/1996-Δ. Εφ. Αθ. 39/1994. Σε θεωρητικό επίπεδο βλ. Δ. Κοντόγιωργα Θεοχαροπούλου «Η αρχή της αναλογικότητας στο εσωτερικό δημόσιο δίκαιο» Σάκκουλας, 1989 - Β. Σκουρή «Η συνταγματική αρχή της αναλογικότητας και οι περιορισμοί της επαγγελματικής ελευθερίας» ΕλλΔνη, 1987, σελ. 773 - Π. Δαγτόγλου «Συνταγματικό δίκαιο, Ατομικά Δικαιώματα». Εκδόσεις Α. Σάκκουλα τόμος Β, σελ. 826 και τις εκεί νομολογιακές παραπομπές). Σύμφωνα με την αρχή αυτή σε συνδυασμό και με το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα της εργασίας αλλά και το δικαίωμα στην ανάπτυξη της προσωπικότητας, οι περιορισμοί που επιβάλλονται στα δικαιώματα του ιδιώτη πρέπει να είναι οι απολύτως αναγκαίοι για την εξυπηρέτηση του επιδιωκόμενου σκοπού και όχι επαχθέστεροι από ότι είναι απολύτως απαραίτητο (Α.Π. (Ολ. 6/2009- Α.Π. (Ολ.) 43/2005- ΣτΕ 2112/84 – ΣτΕ 4051/90). Η αρχή της αναλογικότητας, η οποία όπως προαναφέρθηκε αναγνωρίστηκε πριν την ρητή της καθιέρωση ως συνταγματική αρχή, έχει βρει ήδη τη ρητή κατοχύρωση της στο άρθρο 25 παρ.1 του Αναθεωρημένου Συντάγματος 2001.

Παγίως άλλωστε γίνεται δεκτή η αρχή αυτή και ως τμήμα του πεδίου προστασίας της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ. ενδεικτικά απόφαση Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου της 1-11-2007 Μαιμιάκης κατά Ελλάδος. Γενικότερη ανάλυση για το ζήτημα των περιορισμών που θέτει η αρχή της αναλογικότητας όπως αυτή κατοχυρώνεται στην Ε.Σ.Δ.Α. στην κρατική δράση βλ. μεταξύ άλλων, σε Α. Στεργίου. Η προστασία των κοινωνικοασφαλιστικών δικαιωμάτων ως περιουσιακών. Διοικητική Δίκη, 2008, σελ. 825 επ.).

Με την προσβαλλόμενη απόφαση επιβάλλεται η υπαγωγή αρκετών εκατοντάδων δικαστικών υπαλλήλων στο Μ.Τ.Π.Υ. αναδρομικά όσον αφορά τους υπαλλήλους της περίπτωσης Α από την ημέρα διαγραφής από το Ταμείο Νομικών, όπως χαρακτηριστικά για τους 3^η, 5^η, 7^ο, 9^η, 12^η,

14^η, 17^η, 21^η, 32^η, 37^η, 44^η, 50^η και 56^η από εμάς η διαγραφή ήταν αναδρομική και για τους υπαλλήλους της περίπτωσης Β από την ημερομηνία διορισμού τους και αντίθετα στη βούληση τους και ειδικότερα για τους 10^η, 15^η, 18^η, 22^η, 33^ο, 38^η, 45^η, 53^η και 57^η από εμάς **(αφορά περίπου δύο χιλιάδες (2.000) υπαλλήλους συνολικά)**. Επιβάλλεται δηλαδή όχι μόνο μια υποχρέωση ασφάλισης που συνεπάγεται την παρακράτηση 5,63% του μισθού μας για το μέλλον (επιπλέον των άλλων κρατήσεων που καταβάλλονται κατά την κείμενη νομοθεσία), αλλά επιπλέον και αναδρομικών κρατήσεων (σημ. αφού αποφασίζεται αναδρομική υπαγωγή) πολλών χιλιάδων ευρώ αφού αφορά ακόμη και διορισθέντες το 1993. Είναι αυτονόητο πως είναι αδύνατον να αντέξουμε οικονομικά τις συνέπειες αυτές της προσβαλλόμενης οι οποίες άλλωστε μας επιβάλλονται αιφνιδιαστικά.

Η παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας είναι ακόμη εντονότερη καθώς υπάρχουν μέλη ημών των αιτούντων πρωτοβάθμιων σωματείων τα οποία συνταξιοδοτήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια και δεν υπέβαλλαν αίτηση για παροχή από το Μ.Τ.Π.Υ. όντας βέβαιοι ότι δεν τίθεται ζήτημα υπαγωγής τους σε αυτό. Το καταστατικό του αντιδίκου δεν προβλέπει την υποβολή αίτησης για αναδρομική συνταξιοδότηση και ούτε η προσβαλλόμενη μεριμνά για τις περιπτώσεις αυτές (προφανώς θεωρεί αυτονόητο ότι δεν θα καταβληθεί καμία τέτοια σύνταξη για αυτό και στο προοίμιο αναφέρει πως η έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης δεν προκαλεί δαπάνη στον προϋπολογισμό του ΜΤΠΥ). Επομένως σε πλείστες περιπτώσεις όχι μόνο επιβάλλεται μια υποχρέωση στην οποία τα μέλη ημών των σωματείων και οι ατομικά αιτούντες είναι αδύνατον να ανταποκριθούμε με βέβαιο αποτέλεσμα και την οικονομική μας αιμορραγία αλλά σε πολλές περιπτώσεις αυτή η υποχρέωση επιβάλλεται έναντι ματαιωθείσας ήδη ασφάλισης (αφού δεν είναι δυνατή η αναδρομική καταβολή της παροχής). Όμως στο ελάχιστο περιεχόμενο (δηλαδή τον συνταγματικά κατοχυρωμένο από το 22 παρ. 5 Σ. θεσμικό πυρήνα της κοινωνικής ασφάλισης συμπεριλαμβάνεται η κάλυψη μελλοντικών κινδύνων δηλαδή ασφάλιση νοείται μόνο πριν την επέλευση του ασφαλιστικού κινδύνου και όχι μετά την επέλευση του. Κατά την πάγια άποψη θεωρίας και νομολογίας ναί μεν είναι ελεύθερος ο κοινός νομοθέτης να διαμορφώνει το περιεχόμενο της κοινωνικής ασφάλισης χωρίς όμως να θίγει το ελάχιστο περιεχόμενο του όπως αυτό κατοχυρώνεται στο Σύνταγμα (Α. Ματθαίου, Αλληλεπίδραση κανόνων δικαίου κοινωνικής ασφάλισης και πρόνοιας στους κλάδους αναπηρίας γήρατος και οικογενειακών βαρών, Εκδόσεις ΕΠΙΚΑΥΠ, Α. Σάκκουλας 1996, σελ. 106).

Επομένως ακόμη κι αν η προσβαλλόμενη έβρισκε έρεισμα στις διατάξεις της νομοθεσίας (το οποίο δεν συμβαίνει) και πάλι είναι ακυρωτέα ως αντισυνταγματική.

ΕΙΔΙΚΑ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟΥΣ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗΣ Β ΤΗΣ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ

Με τις διατάξεις του άρθρου 39 του ν. 2084/1992 θεσπίστηκε ότι: «1. Υποχρεωτική ασφάλιση επιτρέπεται σε ένα φορέα κύριας ασφάλισης ή το Δημόσιο, ένα φορέα επικουρικής ασφάλισης, ένα φορέα ασφάλισης ασθένειας και ένα φορέα ασφάλισης πρόνοιας....».

Με το άρθρο 2 Ν. 3865/2010, (ΦΕΚ Α' 120/21-07-2010) ορίστηκαν τα ακόλουθα:

« 1. α. Οι τακτικοί και μετακλητοί υπάλληλοι και λειτουργοί του Δημοσίου, τακτικοί και μετακλητοί υπάλληλοι της Βουλής, των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. α' και β' βαθμίδας, καθώς και οι ιερείς και οι υπάλληλοι των εκκλησιαστικών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, που προσλαμβάνονται για πρώτη φορά από 1.1.2011 και μετά, υπάγονται υποχρεωτικά και αυτοδίκαια στον κλάδο κύριας σύνταξης του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ. «Σε περίπτωση που για τα ανωτέρω πρόσωπα προκύπτει σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία υποχρεωτική ασφάλιση στο Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολούμενων (Ε.Τ.Α.Α.), έχουν εφαρμογή οι καταστατικές διατάξεις των τομέων αυτών. Ειδικά για όσους από τους ανωτέρω έχουν υπαχθεί στην ασφάλιση από 1.1.1993 και εφεξής εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 39 του ν. 2084/1992, όπως ισχύει.» β. Τα ανωτέρω πρόσωπα ασφαρίζονται για ασθένεια, επικουρική σύνταξη και εφάπαξ βοήθημα στους οικείους φορείς, στους οποίους υπάγονται όσοι από αυτούς έχουν ασφαλισθεί για πρώτη φορά από 1.1.1993 και μετά στο Δημόσιο ή σε φορείς κύριας ασφάλισης.

2.....

4. Οι τακτικοί και μετακλητοί υπάλληλοι και λειτουργοί του Δημοσίου, τακτικοί και μετακλητοί υπάλληλοι της Βουλής, των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. α' και β' βαθμίδας, καθώς και οι ιερείς και οι υπάλληλοι των εκκλησιαστικών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου που υπηρετούν ή θα προσληφθούν μέχρι 31.12.2010 μπορούν να επιλέξουν προαιρετικά την υπαγωγή τους στο ΙΚΑ - ΕΤΑΜ από την ημερομηνία δημοσίευσης του νόμου αυτού. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης μπορεί να καθορίζονται οι λεπτομέρειες εφαρμογής του προηγούμενου εδαφίου».

Επομένως οι δημόσιοι υπάλληλοι μεταξύ των οποίων και οι 10^η, 15^η, 18^η, 22^η, 33^{ος}, 38^η, 45^η, 53^η και 57^η από εμάς μετά την ψήφιση του παραπάνω νόμου υπάγονται στο ΙΚΑ ΕΤΑΜ και όχι στο ΜΤΠΥ είτε υποχρεωτικά κατά την παράγραφο 1 του άρθρου 2 είτε προαιρετικά κατά την παράγραφο 4 .

Σημειώνουμε ότι το ΜΤΠΥ όπως έχει νομολογηθεί από το Δικαστήριο Σας συνιστά φορέα κύριας και όχι επικουρικής ασφάλισης.(βλ. σχετ. **ΣΤΕ 1296/2015 (Α΄ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)**).

Η διάταξη αυτή είναι νεότερη και ειδικότερη υπερισχύουσα τυχόν αντίθετης διάταξης . Από το συνδυασμό της διάταξης του άρθρου 39 του ν. 2084/1992 και της διάταξης του άρθρου 2 Ν. 3865/2010 προκύπτει ότι δεν είναι νόμιμη η υπαγωγή των μετά την 1-1-2011 προσληφθέντων υπαλλήλων στο ΜΤΠΥ και μάλιστα υποχρεωτικά, αντί του Ι.Κ.Α. ΕΤΑΜ

Αλλά, επικουρικά, κι αν ακόμη ήθελε θεωρηθεί ότι υπήρξε κάποια αμφισβήτηση σχετικά με τη νομιμότητα της υπαγωγής των μετά την 1-1-2011 προσληφθέντων υπαλλήλων στο Ι.Κ.Α. Ε.Τ.Α.Μ. αντί του Μ.Τ.Π.Υ. αυτό δεν συνεπάγεται ότι η προσβαλλόμενη θα είχα νόμιμη βάση.

Η πολυπλοκότητα του ασφαλιστικού δικαίου και η πολυδιάσπαση φορέων μπορεί να γεννήσει αμφισβητήσεις σχετικά με τον φορέα στον οποίο επιβάλλεται η υπαγωγή κάποιου ασφαλισμένου. Για να μην καταλήξει αυτή η πολυπλοκότητα να λειτουργεί ως βάρος για τους καλόπιστους ασφαλισμένους και μηχανισμό συνεχούς ανατροπής των ασφαλιστικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων θεωρία και νομολογία ανέπτυξαν (στα πλαίσια του κοινωνικού κράτους δικαίου) την αρχή της τυπικής ασφάλισης.

Σύμφωνα με την αρχή της τυπικής ασφάλισης, εφόσον ο διοικούμενος ήταν καλόπιστος, μετά από μακρό χρονικό διάστημα που ο ασφαλιστικός οργανισμός εισέπραττε εισφορές ανεπιφύλακτα, αποκλείεται η εκ των υστέρων ακύρωσή ή αμφισβήτηση του χρόνου ασφάλισης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα αλλά όχι αποκλειστικά αν έχει επέλθει και ο ασφαλιστικός κίνδυνος. Συνέπεια της εφαρμογής της αρχής αυτής σε συνδυασμό με την αρχή της χρηστής διοίκησης είναι ότι ο ασφαλιστικός οργανισμός δεν μπορεί με κανένα τρόπο να επανέλθει σε πράξεις ή ενέργειες των οργάνων του ρητές ή σιωπηρές στηριζόμενος στην παρανομία τους ή να μεταβάλει την τακτική που ακολούθησε έναντι ορισμένου ατομικά ασφαλισμένου του. (Βλ. αναλυτικά για την αρχή της τυπικής ασφάλισης Β. Μ. Ρώτη. Τυπική ασφάλιση και τυπική

ανασφάλιση, 1977 ιδίως σελ., 49 ως 63 και 77 ως 87 με ανάλυση και παραπομπές στην πάγια νομολογία ιδίως του Σ.Τ.Ε. βλ. επίσης Κ. Φώτος. Τυπική ασφάλιση και τυπική ανασφάλιση Ε.Δ.Κ.Α. 1980, ΣΕΛ. 327- Γ. Σταυρόπουλος. Οι γενικές αρχές του δικαίου κοινωνικής ασφάλισης κατά τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, Ε.Δ.Κ.Α 1984 σελ. 721 επ.- Γ. Ρωμανιάς. Οι γενικές αρχές του δικαίου κοινωνικής ασφαλίσεως, Ε.Δ.Κ.Α. 1981, σελ. 449 επ. -Χρήστου Καλλιαντέρη –Ε. Τουτζιαράκη. Ανάκληση ατομικών διοικητικών πράξεων ,Ε.Δ.Κ.Α. 2000, σελ. 241 Νομολογιακά βλ. Διοικ. Εφ Κομοτηνής 523/2013 - Σ.Τ.Ε. 2639/2004, Δ.Δίκη 2006, σελ. 762- Σ.Τ.Ε. 1668/2003- - Σ.Τ.Ε. 2973/91 (Ολ.) Δ. ΔΙΚΗ 1992, σελ.. 848 -Σ.Τ.Ε. 3392/89 -Σ.Τ.Ε. 1401/1994- ΣΤΕ 2973/91-Διοικ. Πρωτ. Αγρινίου 54/1990, Ε.Δ.Κ.Α. 1991, σελ. 528- Διοικ. Πρωτ. Αθ. 17688/99 – Διοικ. Πρωτ. Λιβαδιάς 207/1987- Διοικ. Πρωτ. Αθ 19058.1988, Ε.Δ.Κ.Α. 1989, σελ. 162- Ε.Σ. (Ολ.) 110/2001- Ε.Σ. 2762/2006). Χαρακτηριστική είναι η Σ.Τ.Ε. 3392/89 που αφορούσε ασφαλισμένο που είχε ασκήσει παρανόμως και άλλο επάγγελμα. Με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι και στην περίπτωση του Ταμείου Νομικών εφαρμόζεται η γενική αρχή της τυπικής ασφάλισης και επομένως δεν ήταν σύννομη η μετά από μακρό χρόνο ακύρωση της ασφάλισης.)

Την ασφάλιση στο ΙΚΑ ΕΤΑΜ κατ' αποκλεισμό της ασφάλισης στο αντίδικο για τους μετά το 2010 διοριζόμενους δικαστικούς υπαλλήλους αποδέχτηκαν όλα αυτά τα χρόνια τόσο το ΙΚΑ- ΕΤΑΜ όσο και το Μ.Τ.Π.Υ. χωρίς καμία επιφύλαξη (σημειώνεται ότι το Μ.Τ.Π.Υ. δεσμεύεται και από τη στάση του ΙΚΑ- ΕΤΑΜ με βάση την αρχή της ενότητας της διοίκησης). Επομένως, ακόμη και με την εκδοχή ότι αυτή η υπαγωγή στο ΙΚΑ- ΕΤΑΜ αντί του αντιδίκου αρχικά δεν ήταν νόμιμη (εκδοχή που κατ' αρχήν αρνούμαστε) η υποχρεωτική υπαγωγή και μάλιστα αναδρομικά στην ασφάλιση του ΜΤΠΥ μετά από μακρό χρονικό διάστημα αντίθετης στάσης της διοίκησης **συνιστά παραβίαση της αρχής της τυπικής ασφάλισης** (παράλληλα με την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του ιδιώτη).

Επειδή σύμφωνα με τα ανωτέρω η προσβαλλομένη θα πρέπει να ακυρωθεί.

Επειδή η παρούσα μας είναι νόμιμη και βάσιμη, κατατίθεται δε εμπρόθεσμα (άρθρο 11 παρ. 2 του ν. 1756/1988 «οι δικαστικές διακοπές αρχίζουν την 1 Ιουλίου και λήγουν στις 15 Σεπτεμβρίου» εν συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 12 του ν. 3514/2006 «σε όλες τις δίκες του Δημοσίου κατά τη διάρκεια των δικαστικών διακοπών, ουδεμία απολύτως

τρέχει προθεσμία είτε εις βάρος του Δημοσίου είτε εις βάρος των άλλων διαδίκων...ούτε για την άσκηση οποιουδήποτε ενδίκου μέσου...»).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη.

Να καταδικαστεί το αντίδικο στα δικαστικά μας έξοδα και την αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου μας.

Αντίκλητο και πληρεξούσια μας διορίζουμε τη δικηγόρο Αθηνών Δέσποινα Μεταξά, Α.Μ./Δ.Σ.Α. 16728, Σίνα 18, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 2103627077, 6932707484.

ΑΘΗΝΑ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015

Η πληρεξούσια δικηγόρος